

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **O. K.**, nar.,
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. CPR-28377-3/ČJ-2021-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí č. j. KRPA-246543-19/ČJ-2021-000022-SV ze dne 20. 9. 2021, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok, přičemž počátek této doby byl určen od

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, kdy podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť stav věc nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2 správního řádu z důvodu, že si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Porušen měl být rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, kdy správní orgán nepostupoval v řízení v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

3. Žalobce namítá, že v jeho případě nebylo jednoznačně prokázáno, že se na území ČR nacházel nelegálně, přičemž se jedná o držitele biometrického dokladu Ukrajiny. Disponoval polským vízem s platností do 15. 10. 2021. V ČR se tedy nacházel legálně v rámci cizozemského dlouhodobého víza. Není navíc pravdou, že se nacházel na území ČR nepřetržitě od 7. 6. 2021, neboť naopak v období od 7. 6. 2021 do 20. 9. 2021 opakovaně jezdil mezi ČR a Polskou republikou. Není tedy pravdou, že by se v ČR nacházel 106 dní v rámci cizozemského dlouhodobého víza. Nebylo na místě mu ukládat vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

4. Správní orgán I. stupně nemohl dle žalobce mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, kdy dne 20. 9. 2021 bylo zahájeno řízení a tentýž den bylo i vydáno rozhodnutí. Žalobce neměl možnost doložit svůj pobyt v Polské republice v období od 7. 6. 2021 do 20. 9. 2021. Nemohl být dostatečně zjištěn skutkový stav věci.

5. Žalobce nesouhlasí se závěrem o možnosti vycestování na Ukrajinu. V zemi probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Tento nepolevuje na intenzitě, i v posledních dnech jsou hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých na straně vojenských jednotek, ale i civilního obyvatelstva. Z Informací OAMP jednoznačně plyne, že situace na východě Ukrajiny je napjatá, incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Rebelové samozvaných republik (Doněcká a Luhanská) se převážně na tomto území dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny. Je zde nesporně prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo celé Ukrajiny. Poukázal také na vojenskou konfrontaci v Azovském moři.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

8. Dne 20. 9. 2021 se žalobce dostavil na OCP OPA za účelem nahlášení ztráty cestovního dokladu, ve kterém měl mít vylepeno polské vízum. Dále sdělil, že do ČR přicestoval dne 4. 5. 2021, dne 17. 9. 2021 jel do Prahy navštívit syna, kdy následující den pak měl ztratit doklad.

9. Při výslechu žalobce uvedl, že pas ztratil při výstupu z metra. Měl v něm polské vízum. Dále sdělil, že přicestoval dne 4. 5. 2021 rovnou do ČR, odkud pak již nikam necestoval. V Polsku nebyl, nikdy tam nepracoval. Přicestoval za práci, pracovní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

povolení na práci v ČR nemá. Pracoval zde však na stavbě. Současně byl ubytován na ubytovně. Je si vědom toho, že zde nemůže pracovat. Polské vízum si vyřizoval sám, nikdy tam ale nepracoval. K dotazu, zda věděl, jak dlouho a nějaké doklady může pobývat v ČR, sdělil, že toto nevěděl, měl pocit, že mu k pobytu stačí polské vízum. Není schopen žádným způsobem prokázat vstup na území schengenu. Cestovní doklad má jen jeden, ten který ztratil. Není s ním vedeno žádné pobytové řízení. Na Ukrajině vlastní rodinný dům, v ČR nemá žádné vazby. Má finanční prostředky na pobyt i vycestování. V ČR má syna na Ukrajině je ženatý a má další děti. V případě vyhoštění se má jím vrátit. Ve vycestování mu nic nebrání.

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

11. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobce.

12. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

13. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*

14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

16. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

17. Správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v délce 1 roku. Uvedl, že žalobce hodnověrným způsobem neprokázal vstup na území ČR ani oprávněný pobyt. Doplnil, že žalobce prokázal pouze fakt, že zde pobýval s vědomím, že disponuje dostatečným oprávněním v podobě polského víza. Žalobce však opomenul, že zde byl oprávněn pobývat toliko 90 dnů a

nebyl oprávněn k výkonu práce. Žalovaný toto rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdil.

18. Námitku, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů řízení, soud taktéž důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního orgánu soud neshledal. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal v tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.

19. Žalobce v žalobě především poukazuje na to, že nebyl dostatečně zjištěný skutkový stav. K tomu soud předesílá, že žalobce v rámci řízení sdělil, že dne 17. 9. 2021 jel za synem do Prahy, přičemž měl následně ztratit cestovní doklad. Poté se dne 20. 9. 2021 dostavil nahlásit jeho ztrátu. Při výslechu uvedl, že od 4. 5. 2021 se nachází nepřetržitě v ČR, přičemž současně bylo zjištěno, že disponuje platným polským vízem. V Polsku ovšem dle svých tehdejších tvrzení nebyl a ani tam nikdy nepracoval.

20. Pokud žalobce v nynější žalobě namítá, že z důvodu nedostatečného časového prostoru nemohl doložit svůj pobyt v Polsku od 7. 6. 2021 do 20. 9. 2021, pak soud k tomu poukazuje na rozpor současného tvrzení žalobce v žalobě o tom, že měl žalobce údajně pobývat v Polsku, respektive měl v tomto období cestovat mezi ČR a Polskem, a dřívějším tvrzením uvedeném žalobcem při výslechu, kdy sdělil, že od 4. 5. 2021 se nepřetržitě nachází na území ČR. Soud je plně ve shodě se závěry žalovaného, dle kterých nelze žalobcova současná tvrzení o cestování do Polska od 7. 6. 2021 do 20. 9. 2021 považovat za relevantní, jestliže dříve tvrdil zcela jiné skutečnosti. Současně žalovaný doplnil, že žalobce v době, kdy žil a pracoval v ČR, bydlel na ubytovně ve Vimperku, kdy zde byl hlášen od 7. 6. 2021 do 5. 10. 2021, přičemž toto hlášení bylo každý měsíc pravidelně aktualizováno. Dané tedy rovněž nasvědčuje spíše nepřetržitému pobytu žalobce v ČR (shodně jako dřívější výpověď při výslechu).

21. Jak uvedl žalovaný na straně 4 svého rozhodnutí, je to žalobce, kdo je povinen prokazovat oprávněnost svého pobytu na území ČR. Správní orgán I. stupně nicméně provedl také vlastní zjištění za účelem ověření skutečnosti, že žalobce disponuje polským vízem, a dále učinil dotaz na společné centrum a slovenskou stranu ohledně toho, zda došlo v předmětném období k překročení příslušných hranic žalobcem.

22. Dle odpovědi Ministerstva vnitra Slovenské republiky ze dne 20. 9. 2021 ohledně žalobce neproběhla v době od 1. 9. 2020 žádná kontrola na schengenské hranici. Odpověď společného centra na žádost, zda žalobce v období od 20. 9. 2020 do 20. 9. 2021 překročil státní hranici uvádí, že žalobce v tomto období státní hranici Polska nepřekročil. Dle této odpovědi žalobce vlastní polské vízum ze dne 22. 3. 2021 platné od 24. 3. 2021 do 15. 10. 2021. Dále bylo zjištěno, že minimálně od 7. 6. 2021 je žalobce hlášen na ubytovně ve Vimperku.

23. S ohledem na uvedené soud nepovažuje námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu za důvodnou. Správnímu orgánu I. stupně nezbylo, než žalobci uložit správní vyhoštění z důvodu nemožnosti prokázat oprávněný pobyt, kdy žalovaný tyto závěry potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

24. Poukazuje-li žalobce v žalobě na skutečnost, že disponuje platným polským vízem s platností do 15. 10. 2021, pak soud konstatuje, že správní orgán I. st. na základě výše uvedeného dotazu zjistil, že žalobce disponuje polským vízem s platností od 24. 3. 2021 do 15. 10. 2021. Tedy skutková zjištění žalovaného v tomto ohledu plně korespondují s tvrzením žalobce a skutečnost, že žalobce disponuje polským vízem, není nikterak sporná. Podstatné však je, že polské vízum neopravňovalo žalobce k pobytu v ČR nad rámec možností pobytu dle biometrického cestovního dokladu. Z tvrzení uváděných žalobcem při výslechu sice plyne, že si této skutečnosti nebyl údajně vědom, neboť se měl domnívat, že pro pobyt v ČR mu stačí platné cizozemské vízum, avšak měli v úmyslu pobývat a pracovat na území ČR, nemůže být taková nevědomost relevantní omluvou, neboť naopak bylo povinností žalobce, aby si zavčas opatřil potřebné informace ohledně možností pobytu a pracovních podmínek.
25. Správní orgán skutkový stav šetřil zcela adekvátním a dostatečným způsobem, kdy však ani jeho zjištění a dotazování neumožnilo prokázat nepřekročení povolené délky pobytu žalobcem, který by měl platné polské vízum, nebyl na jeho základě oprávněn na území ČR nad rámec možného 90denního pobytu. Žalobci se nepodařilo prokázat oprávněnost pobytu. Svou výpověď toliko potvrdil setrvání v ČR od 4. 5. 2021.
26. Námitku, kterou žalobce napadá závěr správních orgánů o tom, že jeho vycestování na Ukrajinu je možné, je třeba rovněž odmítnout. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že návrat žalobce je možný, neboť pochází z bezpečné země původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015. Žalovaný doplnil, že oblast původu žalobce byla shledána bezpečnou, umožňující jeho návrat. Žalobce akcentuje existenci válečného konfliktu, ale bez jakéhokoli vztahu k jeho osobě. Nadto je třeba rovněž podotknout, že žalobce ve své výpovědi neuvedl, že by na Ukrajině měl jakékoli problémy ohledně bezpečnosti a nezmínil v této souvislosti ani žádné obavy. Naopak sdělil, že může bez jakýchkoli potíží vycestovat. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebylo zjištěno, že by žalobci mohlo při návratu hrozit ve vlasti jakékoli nebezpečí. Žalobce žádné konkrétní informace k tomuto neuvedl ani v žalobě.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 5. 1. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce